

Mândru să fiu aici

Suntem și noi mândri de ceva, de acel „ceva“ care face ca lucrurile să se miște și asta rapid, ferm. La un pocnet de deget. Se mișcă lucrurile înspre coregrafie, dinspre coregrafi care au mult să ne spună. De pildă, Katharina Vogel care vine tocmai din Elveția ca să vorbească în pași de dans pe scena Teatrului „Ion Creangă“. Este un fenomen și jumătate, așa „mică și slabă“ cum o vedem. Un fenomen care se explică cel mai bine prin dans, cu studii de arhitectură și vocație managerială; adică un dans solicitând intelectul. În urma unui spectacol al Carlotei Ikeda la Viena, Katharina Vogel și-a descoperit înclinațiile care o apropie de o investigație minuțioasă a lumii dansului. Organizând proiecte de spectacol, câștigând premii pentru interpretări singulare sau alături de cunoscuți muzicieni (*Chief Josef, Eating the sound and drinking the fish*, 1995 și 1996; *X-legged Sally*, 1995; *Velvet iglu*, 2000), Vogel rămâne ca o istorie neterminată. Care, dintr-un moment într-altul, ar putea să-și lipească alte pagini. Nu de alta, dar spectacolul de la București, *Proud to be here*, apărut într-un sfârșit canicular de stagione, a fost printre primele piese selecționate pentru Festivalul Internațional de Dans „București. Vest“

Echipa artistică aleasă de Katharina Vogel nu este una la voia întâmplării. Coregrafa prezenta anul trecut, la Teatrul Național din București, un atelier la care au participat aproape 30 de dansatori, iar în aprilie, anul acesta, audiența era gata pregătită. Prima lucrare de grup a coregrafei-scriitor pune sub observație patru (actori) dansatori. Pe trei dintre ei i-am văzut în diferite festivaluri și spectacole: Mateia Stănculescu (recent urmărită la *Independans*), Florin Fieroiu (de data asta în calitate de interpret, dar cu siguranță a avut un cuvânt de spus), Dragoș Bucur și Alexandru Jitea (cu „dorul de doi“, după *DaDaDance*). Li se alătură o dansatoare rusoaică, Inna Șvarț, cu tendințe clasice studiate la școlile din Moscova. *Mândru să fiu aici* este ca un mijloc de comunicare în masă, un acces spre blocul informațional cu care vine din urmă Katharina Vogel, și care înseamnă un concept (de)personalizat, crescut în intimitatea lui claustrofobă. Legătura este cea între spațiu și timp, singura viabilă, vandabilă, accesibilă individului care lucrează en-detail, cu elemente ce revin la forma lor bazică. Și asta tot timpul! Care timp? Cel pe care îl presează cu atâta înverșunare între corp și modul lui de a se manifesta.

O prezență deosebită este cea a cântăreței norvegiene Kristin Norderval, soprană și compozitoare care merge pas cu pas lângă interpreți (cu vocea, firește), care influențată de artiști precum Robert Wilson, Martha Clarka și Victoria Marlls, plasează muzica concomitent cu spectacolul, într-o demonstrație „pe viu“ a valorii, chiar atunci când spectatorul aude sunetele dansatorilor coordonate în colaje muzicale.

Teatrul-dans imaginat de Katharina Vogel nu omite nimic din ceea ce intelectul ar putea improviza. Mișcarea nu înseamnă agitație permanentă și efort de colaborare a membrilor corpului. Mișcare e timbrul vocii cu care actorii își pun întrebări sau găsesc răspunsuri, mișcare e în inserturile de fotografii, în stop-cadre convingător corelate cu muzica. Mișcare e peste tot. Ea țipă din actori, din pianul de pe scenă, din furnicăturile spectatorului. Vogel lucrează între transparență și imagine, între ceea ce se poate vedea și ceea ce dispăre. O legătură în care artiștii înșiși (uimiți de prea multe posibilități) descoperă cine sunt cu adevărat, cât timp au la dispoziție să-și descopere calea, cum este simțită lovitura care atinge individualitatea lor.

Teatrul „Ion Creangă“ – *Proud to be here*. Coregrafia: Katharina Vogel. Muzica: Kristin Norderval. Interpreți: Mateia Stănculescu, Florin Fieroiu, Inna Șvarț, Dragoș Bucur, Alexandru Jitea. Proiect realizat de Fundația Culturală „Proiect DCM“.